Ioana Sarah (III)

On August 10, 2020

Fii mai receptiv și mai atent la tot ce ți se întâmplă, încât Egoul tău să nu rămână blocat într-o realitate care depășește capacitatea ta de evaluare a potențialului ei de a captiva atenția.

Am terminat cartea. A mea a fost romantică, despre oameni care se caută și se găsesc. Concluzii. Impresii. Rezumat. Să fac eu ? Păi tu ai citit-o... Spune-mi ce ți-a plăcut, cum s-a încheiat...Ceva care să mă facă interesat de conținutul cărții tale. Curios mai ești. Dar uite, pe scurt. Doi tineri s-au întâlnit întâmplător, fiecare avea o poveste tristă, amintiri greu de cuprins de mintea unui singur om. Se simțeau completi unul cu altul ca indivizi, iar după niște încercări și cântăriri au rămas împreună. Fiecare credea că nu este destul de bun pentru celălalt. A fost chestia aia când întâlnești pe cineva pe care îl așteptai.

Da, o carte romantică, despre sentimente, trăiri, așteptări. Parcă e ceva luat din realitate. Exact. După așteptări și așteptări și așteptări, trebuie să ai și noroc... Să găsești pe cine îți trebuie. Doar atunci trăiești cu adevărat. Vreți aceleași lucruri. Faceți aceleași lucruri. Aveți aceleași pasiuni. Stați în tăcere, unul lângă altul și e de ajuns. Acum trebuie să plec, fac geanta. De multe ori astfel de oameni rar trăiesc împreună. Se întâlnesc doar sporadic. Momente trecătoare. Ore pline de amintiri. Poate este ceva pe viață, nu știu sigur. Da, iar cine mai are chef și răbdare să mai caute...atunci să caute.

Tu zici că ai găsit pe cineva aproape de sufletul tău și ești încântat. Tot e bine și acum. Sper. Numai să nu se schimbe. În timp amândoi se schimbă. Rar se atrag continuu. Se vor străduI amândoi...doar unul nu va fi de ajuns. E vorba de tine acum. E vorba despre oameni. Despre noi doi. Da, desigur, mulțumesc pentru rezumat, cartea cred că e minunată.

N-am mai vorbit despre carte. I-am spus că marea știință a scrisului se dezvoltă în spiritul cuvântului pe care îl lași să preia controlul asupra vieții tale, fără să faci din el o cruce sau o sursă de îmbogățire. Da, dar și scrisul, la fel ca marile descoperiri ale științei, a aparținut unor oameni modești de pe urma cărora s-au îmbogățit alții. Marile teorii nu sunt traduse întotdeauna adecvat în practică, odată la mulți ani eșuăm cu toții pentru a renaște apoi.

Leadership: Poți să deblochezi potențialul de vibrație al unei ființe care trăiește totul prin fluxul conștiinței, și în același timp să crești potențialul de sens al unei experiențe de percepție-simțire care să o împlinească?

Eu spun cum e simțirea scriitorului, e o continuare, nu acceptare. E un fel de a merge pe sârmă în paralel...acel om care pică nu simte viața, pulsul ei, plăcerile ei, și mersul nu se reia. Apare o disfuncționalitate. Ceva se rupe... Cu riscul de a mă repeta îți spun. Când este să fie, atunci este. Fără ocolișuri. De aia nu-mi mai fac planuri. Când e prea sinuos drumul se alege praful, mai exact. Eu spun din ce am trăit, din ce-am văzut, sau din ce mi s-a povestit. Adică dacă placi pe cineva și te place, atunci asta se vede. Când aștepți prea mult, atunci înseamnă că ceva scârțâie. Când scârțâie se rupe. Când s-a rupt înseamnă că relația nu se baza pe temeinicie. Erau doar speranțe prin vise. Da, așa este. Viața e simplă. Oamenii o complică de fiecare dată.

Aș fi vrut să fi putut să mă răzbun puțin pe tine, așa cât să mă simt mai bine. Iar vei spune ceva împotriva voinței mele....câtă răutate ! Da, sigur, că tu tare bun ești. Cică m-ai șters demult de pe lista de prieteni doar ca să te răzbuni. Ba nu, tu m-ai forțat atunci să te șterg...te certai cu mine. Sunt în drum spre casă acum...și aici sunt lumini, totul e luminat în această noapte. Bine, îți urez noapte bună ! Vise frumoase ! Dar unde sunt oamenii? Ești cam

singur...Singur ești și printre oameni. De la mine pentru tine, uite un sărut strălucitor, mai luminos ca luminițele tale din noapte. Cât va dura sărutul? Toată viața mea sau toată viața ta?

Trag o concluzie, până aici. Cred că potențialul de vibrație al unei ființe care trăiește totul prin fluxul conștiinței este foarte asemănător cu acea depășire a atitudinii de subestimare și depreciere - asociată cu o etapă de viață în care vrei să vezi cine ești cu adevărat (nu să ți se spună din exterior), dar cu toate astea nu îți găsești singur drumul corect pentru tine.

O asemenea ființă este vulnerabilă prin prisma slăbiciunii ei de a se transpune într-o realitate virtuală ce poate fi experimentată prin intermediul unor ochelari cu lentile speciale, numiți: "AlterEgo".

A crește potențialul de sens al unei experiențe de percepție-simțire care să împlinească o ființă plină de sensibilitate, înseamnă să îi dai acestei ființe acceptul de a se vedea pe sine ca fiind protagonista unei povești memorabile de viață, capabilă să te facă pe tine însuți mai bun.

Nuuuu ! Vreau să știu cât ține doar starea asta a ta. Nu, nu sunt tristă. Deloc. Mă gândesc că dacă ne împrietenim iar, când îți e lumea mai dragă, atunci te voi șterge eu din lista de prieteni. E rândul meu să fac asta. Marile secrete se dezvăluie numai celor ce apreciază lucrurile simple și accesibile ce ne înconjoară în viața de zi cu zi. Marile secrete sunt despre noi doi, într-o noapte în care numai un sărut ne poate lumina calea. În opinia mea apar pe etape aceste secrete, despre simțire și despre obiectele simțirii, despre logica afectivă și despre închipuirea minții.

Despre una ar fi când te lași transpus în realitate fără multe analize prealabile și simți cum e să te iluzionezi, îți faci iluzii pentru toată viața... A doua apare cam atunci când știi secretele și ai impresia că e la tine cheia pentru înțelegerea lor: ori fugi, pentru că te simți atoateștiutor, ori aștepți derularea evenimentelor ca și cum revezi un film. A treia etapă e simplă, orice secret te ia pe nepregătite și dacă nu mai ai ce pierde nu pierzi nimic urmărind derularea simplității în viață. Este ca o toamnă în care culmea, chiar și în realitate pică aici o frunză și colo o alta, într-o armonie perfectă.

Cine nu crede să urmărească, deși un copac are multe frunze, nu cad două în același timp și în același loc...

Nicu, dacă ești un scriitor bun, te rog să scrii despre o întâmplare pe care ai trăit-o tu sau cineva cunoscut, dar din punctul de vedere al cuiva care nu are nicio legătură directă cu acțiunea propriu-zisă. Nu încerca să te gândești la mine, nu încerca să-ți amintești conversațiile noastre. Uită-mă și atât, iar dacă nu mă poți uita, cel puțin încearcă să nu te pui în locul meu. Dacă aș fi fost eu scriitoare, cum ești tu, mi-aș da singură acest sfat: "Fii ceea ce ești și lasă pe fiecare să fie ceea ce este".

Potențialul Egoului de a capta atenția se evidențiază prin lărgirea poziției față de acea realitate a dorinței de recunoaștere afectivă, prin raportare la o viață care se trăiește prin "lecția" suferinței exprimată prin mărturisirea unor oscilații sufletești.

Din această nouă conversație cu Ioana Sarah am învățat că omul care spune ceea ce simte este omul care simte ceea ce crede. Şi că omul care caută să obțină o acceptare a propriei vieți, eliberându-se de dorința de a fi fost altfel, este un om care se trăiește pe sine, nu se fantasmează pe sine.

Am mai învățat că nu trebuie să apăs niciodată prea tare pedala de accelerație: risc să ajung prea repede într-un loc care nu-și găsește locul. Sunt locuri din anumite cărți care ne caută când noi suntem plecați în căutarea altor locuri. Este și un scris anume care anunță felul cum este scriitorul: simțitor sau avar după glorie, ori darnic și dispus oricând compromisurilor.

Source: https://neculaifantanaru.com/ioana-sarah-III.html